

Oli syksyinen iltapäivä. Kävelin isossa ja pimeässä metsässä, pieni taskulamppu kädessäni. - Max! Huusin. Koirani oli kadonnut eilen illalla tänne synkkää metsään. -Taidan lähteä kotiin. Mutisin itsekseni, ja käännyn kohti keltaisia katulamppuja. Yhtäkkiä jostain kuului haukuntaa. Lähdin heti juoksemaan ääntä kohti. Juoksin ja juoksin, mutta Maxia ei näkynyt. Tai itseasiassa siellä ei ollut ketään. - Voi Max. Missä olet? Kysyin hiljaa. Lähdin kotia kohti. Tällä kertaa en aikoinut kääntyä katsomaan, jos näkisinkin koirani. Kun olin vihdoin saapunut kotiin, vanhempani olivat jo nukkumassa. Katsoin kännykkääni. Kello oli jo yksitoista. Kävelin yläkertaan, ja avasin huoneeni oven. Menin sängylleni ja nukahdin melkein heti. Aamulla heräsin. Puin toiset vaatteet päälleni, ja katsoin kelloa seinäkellosta. Kello oli kahdeksan. Otin koulureppuni ja lähdin alakertaan. Keittiössä otin jääkaapista voita ja maitoa. Pöydältä nappasin leipäpussin. Otin vielä lasin kaapista, ja veitsen pöydältä. Sen jälkeen istuin tuolille, ja rupesin voitelemaan leipää. Kaadoin vielä lasiin maitoa. Kun olin syönyt, otin reppuni ja laitoin jääkaappiin voin ja maidon. Laitoin lasin ja veitsen tiskikoneeseen. Kävelin eteiseen. Puin tuulitakkini ja sidoin kenkieni nauhat. Sen jälkeen lähdin kouluun. Koulun pihalla istuin pienelle puiselle tuolille. Huomasin Claran tulevan minua kohti. -Moi! Hän huudahti iloisesti. -Moi. Vastasin Claralle. PRRR!!!! Lähdimme kävelemään kohti koulun ulko-ovia. Yhtäkkiä huomasin pienen raidallisen kissan. Se istui pienen puskan vierellä, ihan kuin se odottaisi jotain. Tajusin, ettei se todellakaan ollut normaali kissa. Se oli väriltään tumman violetti. Sen turkissa oli vaalean violetteja raitoja. Odotin kunnes kaikki olivat lähteneet luokkiinsa. Kävelin kissan luokse, ja kuin taikauskusta se nousi ja lähti kohti metsää. Samaa metsää missä mina olin ollut eilen illalla etsimässä Maxia. Pieni kissa katsoi vielä taakseen, ja lähdin seuraamaan sitä. Pian olimme metsässä. Kissa katsoi taas taaksensa, ihan kuin se katsoisi että seuraanko minä sitä. Yhtäkkiä tajusin. Olin jättänyt reppuni koulun pihalle. En välittänyt. Ainoastaan halusin seurata pientä, oudon väristä kissaa synkkään ja pimeään metsään. Tämä iso mäntymetsä oli päivälläkin pimeä. Yhtäkkiä kissa pysähtyi. Katsoin ympärilleni, ja huomasin ison puun missä oli puinen ovi. Vaikka olin ollut ihan 5. vuotiaasta lähtien täällä metsässä, niin en ollut ikinä huomannut tuota puista ovea. Kissa nousi äkkiä takajaloilleen, ja se käveli oven luokse. Sitten se avasi ison puisen oven tassullaan ja katsoi minuun. Ihan kuin se odottaisi että minä menisin sinne puun sisälle. Niin kyllä teinkin. Kissa meni taas neljälle tassulleen, ja sitten se katosi puun sisälle. Ovi oli aika lyhyt, joten jouduin konttamaan sinne sisälle. En ollenkaan tiennyt, miksi seurasin violetin väristä kissaa tänne metsään, ja vielä menin puisesta ovesta puun sisälle. Siellä oli pilkkopimeää. Istuin vähän aikaa maassa, että silmäni tottuisivat pimeään. Sitten erotin pimeästä uuden oven. Se oli vähän isompi kuin äskeinen, ja se oli väriltään tummansininen. Katsoin ympärilleni, ja huomasin että se outo kissa oli kadonnut. Hengitin syvään, ja avasin sinisen oven.